

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/88/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204317
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2013:5412204317.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti odporcovi: Slovenská republika, konajúci orgán: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v konaní o náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy 330,- eur, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietá.

II. Súd návrh vo veci samej zamietá.

III. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Uznesením tunajšieho súdu č.k. 6C/132/2012-26 zo dňa 15.04.2013 súd spojil veci vedené na tunajšom súde pod č.k. 6C/132/2012, 6C/134/2012, 6C/135/2012, 6C/136/2012, 6C/137/2012, 6C/138/2012, 6C/141/2012, 5C/88/2012, 5C/89/2012, 4C/110/2012 a 4C/115/2012 na spoločné konanie vedené pod č.k. 6C/132/2012.

Uznesením tunajšieho súdu č.k. 6C/132/2012-63 zo dňa 07.08.2013 súd vec pôvodne vedenú pred jej spojením na spoločné konanie na základe uznesenia č.k. 6C/132/2012-26 zo dňa 15.04.2013 pod č.k. 5C/88/2012 vylúčil na samostatné konanie s tým, že ďalej sa konanie v tejto veci bude viesť pod pôvodným číslom konania.

Na základe uvedeného procesného postupu súdu sa v konaní vytvoril de facto taký istý stav, aký tu bol pred rozhodnutím o spojení tejto veci s ďalšími vecami.

Žalobou, doručenou súdu dňa 27.09.2012, sa v predmetnej veci navrhovateľ voči odporcovi domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 330,- eur, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej W. X., nar. XX.XX.XXXX pod sp. zn. EX11463/2008 na vymoženie pohľadávky navrhovateľa voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX. Navrhovateľ v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté

až dňa 21.01.2009, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov).

V žalobnom návrhu navrhovateľ ďalej uviedol, že ako oprávnený písomne navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Dolný Kubín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. S odkazom na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len ako "EP") v znení účinnom od 01.06.2010 a od 01.06.2011 uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. V prípade exekučného titulu oprávneného - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len "ZoRK") nejde o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, a naopak používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Platí interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Podľa odbornej literatúry vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie, resp. zmiernom ňou schváleným (uvedený inštitút bol pôvodne exekučným titulom podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O.s.p.") a neskôr bol prenesený do Exekučného poriadku) sa rozumeli rozhodnutia v pracovných sporov vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov rozhodcovskými komisiami bolo k 01.02.1991 zrušené, rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery ostali však i naďalej vykonateľné. Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je teda úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu a je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O. s. p.") a neskôr EP - § 274 písm. h) O. s. p. a § 41 ods. 2 písm. i) EP ako iné (ako v zákone výslovne uvedené) vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. Ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Podľa § 44 ods. 2 EP platného od 01.02.2002 do 31.05.2010 sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, a to bez ohľadu na povahu exekučného titulu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí zákonom stanovenej doby. Navrhovateľ tvrdí, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Opísaný postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom - § 44 ods. 2 EP. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Navrhovateľ sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil vo veci správy a

vymáhania svojej pohľadávky v danom období, a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- eur, konkrétne na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur; na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Táto suma by nezaťažila navrhovateľa, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Výška hmotnej škody pozostávajúcej zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslit len s nepomernými ťažkosťami. Jej vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si navrhovateľ uplatňuje, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva a prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v dôsledku nesústredenej činnosti exekučného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jej zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ďalšími podpornými dôvodmi sú:

a) neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolal u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b) úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov;

c) nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Navrhovateľ súčasne poukázal aj na nálezy Ústavného súdu SR ohľadne obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 77/02, sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010, sp. zn. III. ÚS 271/05). Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádza pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t. j. cca 660,- eur. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia navrhovateľ v návrhu konkretizoval rozhodnutia ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumy uvedené na str.

2 a 3 tohto rozsudku. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 660,- eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,- eur za mesiac. Navrhovateľ postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Preto považuje za nutné

a) deklarovateľ porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

b) deklarovateľ porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite;

c) deklarovateľ porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty;

d) nahradiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a) a b) a princípov právneho štátu označených pod písm. b).

Odporca sa k návrhu vyjadril podaním, súdu doručeným dňa 28.05.2013, a to potom, čo nadobudlo právoplatnosť uznesenie o spojení vecí č.k. 6C/132/2012-26 zo dňa 15.04.2013, teda ide o vyjadrenie k všetkým veciam tunajšieho súdu spojeným uvedeným uznesením, teda i k veci č.k. 5C/88/2012. Vo vyjadrení, ktoré sa nachádza na čl. 30 a nasl. spisu zn. 6C/132/2012, odporca uviedol, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť z viacerých dôvodov, predovšetkým z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "ZoZŠ"). Poukázal aj na nedostatky žaloby, ktoré podľa nej spôsobujú zmatečnosť podania, keď navrhovateľ síce uviedol časť dôkazov, avšak v skutočnosti preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že znáša dôkazné bremeno. Zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Navrhovateľ si ju uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu, z dôvodu prieťahov, na druhej strane i z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o navrhovateľom uvádzané prieťahy v konaní, navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, neuviedol ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporcu, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, t.j. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Judikatúra Ústavného súdu SR (nález z 03.05.2011 č. k. II. ÚS 69/2011-25) poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantius iura (každý nech si stráži svoje právo). Odporca ďalej poukázal aj na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené odporcovi 23.04.2012 a ak tento podal žalobu na súd už 27.09.2012, je zrejmé, že ju navrhovateľ nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde. MS SR následne adresovalo navrhovateľovi výzvy na doplnenie žiadosti, napriek tomu navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o prerokovanie ktorého sám požiadal. Preto MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) ZoZŠ nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. ZoZŠ ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím (nesprávnym úradným postupom) a vzniknutou škodou, ktoré tri podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu odporca uviedol, že prax už dávnejšie ukázala,

že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalifikovanému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 03.03.2011, č.k. IV.ÚS 60/2011-13 a uznesení NS SR zo dňa 13.10.2011 č.k. 3 Cdo 146/2011, zo dňa 26.09.2011, č.k. 3 MCdo 11/2010 a zo dňa 29.03.2011 č.k. 5 Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu ako mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§45 zákona č. 244/2002 Z.z.), potom postup súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. V tomto kontexte je potrebné poukázať na ustanovenia § 44 ods. 2 EP účinného od 01.06.2011, podľa ktorého 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri exekučných tituloch, ktorými sú vykonateľné rozhodnutia rozhodcovského súdu. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Odporca sa odvoláva aj na dôvodovú správu k novelizácii ust. § 44 ods. 2 písm. d) EP s účinnosťou od 01.06.2011, kde je uvedené, že správnosť aplikácie tohto ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR ako zákonodarný zbor SR a skutočnosť, že do formulácie vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov" predstavovala len explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia navrhovateľa je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011. Odporca ďalej poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo zákone, ale ich nedodržanie automaticky nepovažuje za porušenie základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. K existencii prietahov v konaní odporca poukázal na ust. § 9 ZoZŠ v súvislosti s ktorým namietal, že navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov má odporca za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Podľa názoru odporcu efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa ZoZŠ, ale len ústavný súd SR, resp. predseda príslušného súdu. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom odporca vzniesol námietku premlčania s poukazom na ust. § 19 ods. 1 ZoZŠ, v prípade ak došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pred dňom 23.04.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 125,- eur a uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, s poukazom na § 17 ods. 1 ZoZŠ sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Požadovať paušálne sumy za navrhovateľom spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísľovaniu škody zo strany navrhovateľa. Rovnako navrhovateľ nepreukázal ani nárok na vznik nemajetkovej ujmy, keď v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nie je automatické poskytovanie finančného zadosťučinenia a toto podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany Ústavného súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobité a vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov, je nesprávna úvaha. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a u fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe "frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery" sú v tomto konaní irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. S poukazom na rozsudok NS ČR sp. zn.

30 Cdo 675/2011 odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Taktiež zánik podnikateľských aktivít a plánov nebol zo strany navrhovateľky preukázaný a ani to, akým spôsobom uvedená situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa". Napokon odporca poukázal na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré je potrebné zohľadniť spolu s § 17 ods. 2 a 3 ZoZŠ pri formulovaní záveru o potrebe priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. V tejto súvislosti poukázal na podnikateľskú činnosť navrhovateľa a povedomie, ktoré je okolo navrhovateľa v súvislosti s touto činnosťou vytvorené. Navrhovateľa jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, sudy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb.

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 28.10.2013 (pondelok) o 10.30 hod., ktoré vykonal a vo veci rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania a zástupcu navrhovateľa.

Odporca, ktorý svoju neúčasť ospravedlnil listom doručeným súdu dňa 25.10.2013, nežiadal o odročenie pojednávania, pričom uviedol, že sa pridrižiava svojho vyjadrenia vo veci, zaslanému ešte k sp. zn. 6C/132/2012, kde bola predmetom konania v dôsledku spojenia vecí aj žaloba v súčasnosti vedená pod č.k. 5C/88/2012.

Zástupca navrhovateľa dňa 25.10.2013 (piatok) o 17:40 súdu doručil emailom návrh zrušenie pojednávania, ktorý bol podateľňou súdu zaevidovaný až v deň pojednávania. Návrh na zrušenie pojednávania odôvodnil tým, že je potrebné, aby bolo ústavne konformne rozhodnuté o otázke nestrannosti súdu a sudcu v tomto konaní s tým, že súčasne navrhol prerušenie tohto konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci. K návrhu pripojil sťažnosť na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spojený s návrhom na doklad vykonateľnosti podľa ust. § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z., ktorá je datovaná dňom 04.04.2013 a adresovaná Ústavnému súdu SR.

Súd vo veci určil termín pojednávania dňa 02.10.2013, pričom predvolanie na pojednávanie bolo navrhovateľovi a jeho zástupcovi doručené dňa 09.10.2013.

Navrhovateľ v ústavnej sťažnosti napáda uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.01.2013 č.k. 6NcC/4/2013, ktorým bolo rozhodnuté, že sudca Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Peter Bebej je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 5C/88/2012 a sudcovia Okresného súdu Dolný Kubín Mgr. Iveta Bebejová, JUDr. Renáta Kňazúrová, JUDr. Rastislav Plutinský, JUDr. Rastislav Stieranka a JUDr. Jana Veselá nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 5C/88/2012.

Súd poukazuje na to, že ak zástupca navrhovateľa vypracoval ústavnú sťažnosť, ktorú považuje za dôvod na prerušenie konania, mal túto sťažnosť súdu doručiť v období blízkom po jej vypracovaní (po 04.04.2013), čím mohol predísť nariadeniu pojednávania, ku ktorému došlo dňa 02.10.2013. Zástupca navrhovateľa však sťažnosť spolu s návrhom na prerušenie konania a návrhom na zrušenie pojednávania súdu doručil jeden pracovný deň pred pojednávaním, aj to po pracovnom čase. Takýto postup navrhovateľa súd považuje za účelový.

Súd tak o návrhu na prerušenie konania rozhodol súbežne s návrhom vo veci samej, keď dospel k záveru, že spôsobilým dôvodom na zrušenie (odročenie) pojednávania by bol len návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. a/ až c/OSP, kedy súd musí konanie prerušiť obligatórne. V tomto prípade tomu tak nebolo.

Podľa § 109 ods. 1 OSP súd konanie preruší, ak a) účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie; b) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, c) rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenských o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Navrhovateľ navrhol konanie prerušiť konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a § 109 ods. 2 písm. c) OSP, nakoľko ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Predmetnú otázku navrhovateľ špecifikoval tak, že ide o otázku nestrannosti súdu a sudcu povereného prejednaním a rozhodnutím veci, keď už v žalobe označil skutočnosti, pre ktoré má byť sudca vylúčený a zásadne nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Dolný Kubín (s výnimkou JUDr. Petra Bebeja) nie sú z prejednávania veci vylúčení. Má za to, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Dolný Kubín a rozhodnutie krajského súdu hodnotí navrhovateľ ako nesprávne a zakladajúce zásah do jeho základných práv.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, a to potom čo ho vyhodnotil ako nedôvodný. Predovšetkým navrhovateľ nijako nepreukázal, že ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR skutočne aj podal. Súd si pritom túto skutočnosť nemôže preveriť ani na internetovej stránke Ústavného súdu SR, pretože podľa § 5 ods. 7 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, sa povinne zverejňujú len návrhy na začatie konania podľa čl. 125 až čl. 126 a čl. 127a až čl. 129 Ústavy Slovenskej republiky. Sťažnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy sú však upravené v čl. 127 Ústavy SR.

Aj v prípade, že by navrhovateľ súdu preukázal, že ústavnú sťažnosť, pre ktorú žiada prerušenie konania aj na Ústavný súd SR podal, súd je toho názoru, že v danom prípade dôvod na prerušenie konania nie je daný, keď nejde o prípad uvedený v ust. § 109 písm. b/ OSP, ani v ust. § 109 ods. 2 písm. c/ OSP.

Ust. § 109 písm. b/ OSP zakotvuje, že súd preruší konanie ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Predbežné otázky, ktoré súd nesmie sám riešiť sú uvedené v ust. § 135 OSP. V predmetnej veci je nastolenou otázkou nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Túto otázku sú pritom všeobecne súdy oprávnené riešiť (táto právomoc im vyplýva z ust. § 16 ods. 1 OSP) a aj ju riešili. Konkrétne Krajský súd v Žiline rozhodoval o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov tunajšieho súdu, resp. zákonného sudcu z prejednávania veci č.k. 5C/88/2012 uznesením č.k. 6NcC/4/2013 zo dňa 18.01.2013. Prvostupňový súd vychádza z tohto rozhodnutia, ktoré je povinný, keďže ide o rozhodnutie súdu nadradeného tunajšiemu súdu, rešpektovať.

Pokiaľ ide o navrhovateľom navrhované prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ OSP, súd k takémuto riešeniu pristupuje vtedy, ak ide o otázku, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie vo veci samej. Prípadné konanie na Ústavnom súde SR, pre ktoré navrhovateľ žiadal prerušiť konanie č.k. 5C/88/2012, sa dotýka len procesnej stránky sporu, nejde o prejudiciálnu otázku pre toto konanie.

Dospejúc k záveru, že je na mieste návrh na prerušenie konania zamietnuť, súd súčasne s rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania, rozhodol aj vo veci samej.

Rozhodnutiu predchádzalo dokazovanie, ktoré spočívalo výlučne v dokazovaní listinami, ktoré do spisu predložili účastníci konania a ďalej listinami, ktoré navrhovateľ doručil dňa 23.04.2012, 25.05.2012, 25.09.2012 odporcovi, obsahujúce zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a ktoré boli na tunajšom súde zaregistrované v Správnom denníku pod č. 467/12. Taktiež súd vykonal dokazovanie listinami nachádzajúcimi sa v pripojenom spise tunajšieho súdu č.k. 5Er/5/2009, a to žiadosťou o udelenie poverenia z čl. 1 spisu, zápisnicou o spísaní návrhu na vykonanie exekúcie z čl. 2 spisu a poverením z čl. 21 spisu.

Na základe vykonaného dokazovania sa súd, na prvom mieste, zaoberal námietkou odporcu o predčasnom podaní žaloby.

Podľa § 16 ods. 1 ZoZŠ ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z prijímacej poštovej pečiatky odporcu na už zmieňovanom zozname žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mal súd preukázané, že tieto boli odporcovi doručené dňa 23.04.2012, 25.05.2012 a 25.09.2012, takže v čase rozhodovania súdu nepochybne uplynula 6 mesačná lehota na uspokojenie nároku v zmysle ust. § 16 ods. 1 ZoZŠ. Táto lehota pritom uplynula márne, pretože ani odporca nepopieral fakt, že by medzičasom došlo k uspokojeniu nárokov navrhovateľa. O predčasnosti podania žaloby bolo možné hovoriť len v určitom štádiu súdneho konania, avšak v čase rozhodovania súdu (ktorý je relevantný, keďže táto skutočnosť by sama o sebe mohla byť dôvodom na zamietnutie návrhu vo veci samej) už záver o predčasnosti nie je možný.

Na základe uvedeného potom súd ďalej skúmal, či je daná zodpovednosť odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom tak, ako to vo svojom žalobnom návrhu tvrdil navrhovateľ, podľa ktorého nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že tunajší súd v exekučnom konaní č.k. 5Er/5/2009 nedodrжал 15-dňovú lehotu uvedenú v ust. § 44 ods. 2 EP, teda neurobil úkon v zákonom ustanovenej lehote a dopustil sa zbytočných prieťahov v konaní, keď vydal poverenie s omeškaním viac ako 6 mesiacov.

Podľa ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie troch základných predpokladov: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Keďže pre vznik zodpovednosti musia byť naplnené všetky tri predpoklady kumulatívne, o vzniku zodpovednosti nemožno hovoriť ak chýba ktorýkoľvek z týchto predpokladov. Súd sa preto zaoberal najskôr tým, či sa tunajší súd dopustil vo vyššie uvedenom exekučnom konaní nesprávneho úradného postupu alebo nie.

Zo spisu č.k. 5Er/5/2009 vyplýva, že dňa 09.12.2008 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súde doručený dňa 09.01.2009 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia a exekučným titulom, ktorým je rozsudok Stáleho

rozhodcovského súdu. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynul jeden mesiac.

Súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol tak, že dňa 21.01.2009, teda na dvanásty deň po doručení žiadosti o jeho udelenie, bolo poverenie vydané.

Na exekučné konanie č.k. 5Er/5/2009 sa vzťahuje právna úprava v § 44 ods. 2 EP účinná od 01.11.2006 do 31.05.2010, keď ide o exekučné konanie začaté do 31.05.2010.

Podľa § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že tvrdenie navrhovateľa, že tunajší súd nedodrжал zákonom ustanovenú lehotu na pozitívne rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia, vykonaným dokazovaním, preukázané nebolo. Z dokazovania naopak vyplýva, že tunajší súd v dotknutom exekučnom konaní rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v rámci zákonom stanovenej 15 dňovej lehote.

Na základe uvedeného nemožno prijať záver o tom, že tunajší súd porušil svoju povinnosť uvedenú v ust. § 44 ods. 2 EP vydať poverenie v zákonom stanovenej lehote a tým pádom nemožno konštatovať ani vznik zbytočných prietahov v konaní.

Dodržanie zákonnej lehote na vykonanie úkonu a absencia zbytočných prietahov v konaní vylučujú záver o nesprávnom úradnom postupe v zmysle ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ.

Nebol teda splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti odporcu za škodu.

Takisto, podľa názoru súdu neboli splnené ani ďalšie dva nevyhnutné predpoklady - vznik škody v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Súd konštatuje, že navrhovateľ vznik škody nijako nepreukázal, jeho vyjadrenie o vzniku majetkovej škody ostali len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení. Nehovoriac o tom, že ide o tvrdenia príliš všeobecné. Ako škodu navrhovateľ vyčísl'uje účelne vynaložené náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administratívne spracovanie urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. Súdu pritom nie je z jeho rozhodovacej činnosti známe aký celkový počet pohľadávok, resp. klientov navrhovateľ spravuje, ani aké s tým celkové náklady a teda v tomto smere, bez predloženia akýchkoľvek dôkazov, nemožno dospieť k záveru o vzniku majetkovej škody a v akej konkrétnej výške. Argumentácia navrhovateľa, že nemôže predložiť účtovné, resp. pracovné alebo obchodné zmluvy z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií neobstojí, keďže tieto doklady možno predložiť v takej podobe, aby sa požadovaná ochrana zachovala (napr. formou "vybielenia" "chránenej" časti textu). Podľa § 17 ods. 1 ZoZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Ide o obsahovo totožné pojmy ako sú uvedené v ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa škodou chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je vyjadriteľná v peniazoch a napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Vznik takejto ujmy a práve v žiadanej výške preukázaný nebol. Pre neexistenciu nesprávneho úradného postupu, nepreukázanie škody a tým aj príčinnej súvislosti medzi nimi, súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, v tejto časti súd návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu, že priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy len popri konštatovaní porušenia práva, v tomto

prípade nesprávneho úradného postupu (§ 17 ods. 2 ZoZŠ), ktorý záver však z vykonaného dokazovania nevzišiel.

Pre nesplnenie predpokladov potrebných na vznik zodpovednosti odporcu podľa ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ, súd návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že v spore úspešnému odporcovi, ktorému by náležala náhrada účelne vynaložených trov, právo na ich náhradu nepriznal, pretože odporca, hoci si právo na náhradu trov konania uplatnil, tieto nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik trov nevyplýva.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V Dolnom Kubíne

28. októbra 2013